

Sygn. akt II PK 92/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko Zespołowi Szkół Nr [...] im. [...] w P.
o odszkodowanie, ustalenie stosunku pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem częściowym z 25 maja 2015 r. oddalił powództwo w całości w zakresie żądania ustalenia stosunku pracy (pkt 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 26 listopada 2015 r. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w zakresie pkt 2, oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 10 ust. 7 w zw. z art. 10 ust. 5 i 6

ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. 2014 r., poz. 191) przez przyjęcie, że organizacja nauczania w pozwanej szkole była przesłanką zatrudnienia powoda – nauczyciela mianowanego na czas określony w niepełnym wymiarze godzin 16/18 etatu. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów postępowania – to jest art. 382 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału dowodowego – arkuszy organizacyjnych szkoły za lata 2013/2014 i 2014/2015 co w konsekwencji spowodowało przyjęcie, że „zwolniły się godziny nauczanego tam języka angielskiego, miało ich być 80, a nie 96”.

Zdaniem skarżącego za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia jej oczywista zasadność na skutek rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach kasacyjnych, to jest „art. 10 ust. 7 w zw. z art. 5 i 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela”. Argumentował, że art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela stanowi wyjątek od zasad wynikających z art. 10 ust. 5 i 6 Karty i przewiduje możliwość zatrudnienia nauczyciela na czas określony w niepełnym wymiarze godzin w razie spełnienia wskazanych w tym przepisie przesłanek, a nie jednej przesłanki; tymczasem Sąd Okręgowy ograniczył się tylko do jednej przesłanki, a mianowicie do potrzeby wynikającej z organizacji nauczania. Nadto, stosując tę przesłankę Sąd Okręgowy oparł się na błędnych kryteriach oceny warunków do zatrudnienia nauczyciela mianowanego na czas określony, a mianowicie: (-) nie uwzględnił, że tylko fakty znane pozwanej w dniu zawarcia umowy mogą mieć wpływ na uznanie, że możliwe jest zawarcie umowy terminowej i fakty te powinny być udowodnione przez pozwaną; (-) nie uwzględnił, że skoro arkusz organizacyjny na rok szkolny 2013/2014 przewidywał na ten rok określony wymiar czasu pracy dla nauczyciela to była możliwość zatrudnienia go w tym roku na czas nieokreślony; (-) mylnie przyjął, że w roku szkolnym 2013/14 nastąpiło zwiększenie zatrudnienia uzasadniające zatrudnienie powoda, podczas gdy w istocie było to zatrudnienie w miejsce emerytowanego pracownika; (-) błędnie ustalił, że w następnym roku szkolnym nastąpiło zmniejszenie zatrudnienia.

Pozwany, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie należy podkreślić, że na etapie przedsądu Sąd Najwyższy nie ocenia podstaw kasacyjnych, które stanowią odrębny element skargi kasacyjnej i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu jej do rozpoznania. Co oznacza, że podstawy kasacyjne nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – tj. oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni; należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, a więc były dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117 oraz powołane tam orzeczenia). Ponadto, wskazuje się, że przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Co oznacza, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do

oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzeczenia; czy postanowienie SN z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej rozumieniu. Wniosek taki wynika z porównania, z jednej strony, treści art. 10 ust. 7 ustawy – Karta Nauczyciela i jego wykładni oraz ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku z, z drugiej strony, argumentami wniosku za oczywistą zasadnością naruszenia art. 10 ust. 7 ustawy Karty Nauczyciela. Przewidziany w art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela wyjątek przewidujący możliwość zatrudnienia nauczyciela na podstawie umowy o pracę na czas określony wymaga zaistnienia jednej z dwóch określonych w tym przepisie przesłanek - potrzeby wynikającej z organizacji nauczania lub potrzeby zastępstwa nieobecnego nauczyciela; istotne jest, aby jedna z przesłanek określonych w art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela faktycznie zachodziła (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2015 r., I PK 241/14, LEX nr 1784520). Tak też przepis ten zinterpretował Sąd Okręgowy, ustalając w tej sprawie, że w chwili zawierania umowy o pracę istniała potrzeba wynikająca z organizacji nauczania – zachodziła potrzeba zwiększenia obsady etatowej szkoły jedynie na rok szkolny 2013/14; a dyrektor szkoły miał już wówczas wiedzę, że w kolejnym roku szkolnym liczba godzin języka angielskiego będzie mniejsza. Skarżący twierdzenie o oczywistym naruszeniu art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela opiera na innej wykładni tego przepisu, a mianowicie zakładającej konieczność łącznego wystąpienie dwóch wymienionych w tym przepisie przesłanek. Wskazane powyżej różnice w wykładni art. 10 ust. 7 ustawy Karty Nauczyciela, o czym była mowa wyżej, wykluczają kwalifikację zaskarżonego wyroku jako oczywiście sprzecznego z art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela.

Odnosząc się z kolei do zarzutu oparcia się przez Sąd Okręgowy na błędnych kryteriach oceny warunków do zatrudnienia nauczyciela mianowanego na czas określony, zarzut ten sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Uzasadniając go skarżący wchodzi w szczegóły postępowania dowodowego. Taki stan nie

odpowiada wymogowi wykazania widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa – tj. bez konieczności pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego - dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1, 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.